



VALERIE THERIEL

STÍNY DRAČÍ MYSLI

Valerie Theriel

STÍNY DRAČÍ MYSLI

Věnováno:

odlišným, jejich smečkám a strážcům,
aby všichni našli ty, které nic neodradí,
třeba ani to, že je jejich protějšek...

Šelma

Dvě tváře mám, však pouze jedna je lidská,
málokdo vydrží pohled můj zblízka.
Oči mám rudé a špičaté zuby,
kořist mou přivedou až do záhuby.

Krása a křehkost jsou maskováním,
nebezpečí se ukrývá za ním.
Kdo v duši chová myšlenku zlou,
drápy mé dlouhé ho rozsápou.

Ač při mém hněvu se třese zem,
uléhám s dýkou pod polštářem,
hýčkat si lásku smím cennou,
neb pro tebe stále jsem ženou.

Dračí mysl

Drak tlí...

(spíš tobě se to zdá)

*...v zatuchlé jeskyni mrtvých přání,
zlomená křídla mu hlavu kryjí,
pařáty hroživé řetěz poutá.*

Už je to dávno, kdy přišel jsi za ní...

(plebejec nehodný)

...honosně oděný v ukradené zbroji,
přesvědčil princeznu sladkou řečí,
paže tvé lépe že budou ji chránit.

Mečem slov lživých jsi tehdy oddělil...

(aspoň v to doufáš)

...duši, již klamat lze, od té dračí,
perutě vůle zbavil jsi k letu sil,
ke smrti v zajetí odsoudil sny dívčí.

Drak spí...

(či to tak vypadá)

*...snad po všech bitvách znavený,
šupiny lesklé jemně se chvějí,
jak oddechuje z klidného snění.*

V pasti se ocitá kráska křehká,

(tak jí to připadá)

pěkně se vybarvil princ její domnělý,
v žabáka, jenž z bahna na ni skřehotá,
se šlechtic nepravý náhle mění.

Kým také byla a kdo ji střeží,
(je někdo takový?)
zapomněla již ve zmatku žití,
kdy povinnosti ji s prázdnotou,
jako dva mlýnské kameny drtí.

Drak sní...
(jen tak to nevzdá)
...obrácen zády k dění on v utajení,
plameny z nozder svých pomalu taví,
železo okovu, kterým je spoutaný.

Tam někde z hloubi tichý hlas volá,
(nebo se jí to zdá?)
ze spaní budí ji příslibem nadějí,
obsahem tvých dávných nočních můr,
o němž se domníváš, že časem je pohřbený.

Skuteční princové ještě tu stále jsou,
(už to tak vypadá)
jeden se přiblížil a dal živé vody pít,
nezkrotné bestii, již ty máš za zesnulou,
bez bázně rány tvé léčí jí hlazením.

Drak bdí...
(ač se to nezdá)
...mrknutím oka znát na sobě nedá,
křídla že kdysi na tvrdou zem sražená,
pomalů a jistě zas k letu se chystají.

Stále je stejná, tvá princezna pobledlá,
(tak ti to připadá)
v nevinné mysli nic určitě neskrývá,
jak se to u ní však s jistotou tvrdit dá,

když její duše svou dračí půli má?

Tak jednou obří stín hradby prolomí...

(byť to již nečekáš)

...do srdce zatne se dračí spár tajemství,
zámek tvé jistoty spálí strach zhmotnělý,
drak s řevem zakrouží a po větru odletí...

...za láskou.

Navzdory

Stvořena k přežití...

Prchajíc před smečkou malých psů,
nadávky plivou a otravně štěkají,
však kousnout si netroufnou.
Od toho jsi tu ty.

Mysl tvá sahá dál...

Říšemi procházíš, které omezeným,
za mlhou předsudků ukryté zůstanou,
na grilu opečou pověsti sousedům,
mastnotu pomluv si z prstů slízají.

Často se trápíš...

Když kůži potřísní jedem z váčků,
hadi, co kůži si pokaždé svlékají,
jakmile vánek se ve víchr promění,
slinami zašpiní, kam sami se neplazí.

Už jich máš víc než dost...

Pokrytců v úkrytech vlastních stínů,
nabídnou koláč ti z mouky svých vizí,
domněle dlouhý čas v tajnosti živených.
Tvou schopnost vnímat lež všichni podcení.

Když spolkneš pochybnost...

Zdušená dávením, slzy se derou ti do očí,
slabostí bezradně poklesneš v kolenu,
v té chvíli konečně ukážou pravou tvář,
dříve, než poprvé znova se nadechneš.

Doufají, že to vzdáš...

Tvoje sny zářící, které jim oslepí,
ten přízemností již tak dávno tupý zrak,
hřebíky do rakve se zatlouct chystají,
projevy pohřební šeptá hlas úlisný.

Nemají tušení váhavci bláhoví...

Ty proti proudu jdeš, jenž by je pohltil,
pouhé nic stává se něčím nemožným,
kde plameny vůle tvé překážky spalují,
že občas klopýtneš, to vůbec nevadí.

I přesto jednou dorazíš k cíli...
... všem supům navzdory.

Na trůně

*Na trůně sedíš z vykostěných duší,
za vlákna taháš pavučiny dění,
svět kolem sebe řídíš skálopevnou vůlí,
zrak tvůj do každé lidské mysli vidí...*

Po letech tápání konečně tváří v tvář ti stojím,
ten příběh zamotaný již mi smysl dává,
nalezen poslední byl z dílků, zabarvených krví,
mozaiky z bolesti, již osud pro mě skládal.

Ješitnost uražená kletbu temnou plodí,
vpuštěnu v bytí mágem kdysi odmítnutým,
spoutaná pomstou zlovolnou se rodím,
nezrušíš to, kde o příčině chybí povědomí.

Však s obdařeným na svět přijde i ochránce stín...
Jednou jsi řekla, že mě od malička chtějí zabít,
slabinou, skrytou v tom, jak silně moje srdce cítí,
je jedna cesta však, jež prokletí to navždy zlomí.

Nemilosrdná a pro zdar cílů zcela všehoschopná,
jak matka šelem bahnem polí bitevních mě vláčíš,
do hloubi nitro ostřím zubů nepohnutě drásáš,
vše, kromě samotného žití, obětuješ pro spasení.

Tak dlouho zůstával mi pravý viník skrytý,
strachu, jenž rozdělil dva domněle se milující,
až nyní vím, že do pasti se oním poutem chytil,
mág, jehož skvrny bílé hyzdí na těle i lících.

Ozvěna dávné bitvy protká mysl v snění,
již vím, jak těžké bylo celou válku vyhrát,
s prozřením odpouštím ti potoky slz utrpení,
bezhlavá leží v prachu poražená hydra.

*Na trůně sedím z vykostěných duší,
za vlákna tahám pavučiny dění,
svět kolem sebe řídím vlastní vůlí,
zrak můj do lidských niter vidí...*

*Já, čarodějka, stínem sebe sama obdařená...
...ted' opět svrchovanou vládkyní jsem svého žití.*

Verdikt

Ač po všem zdá se být, sedla bolest v týl,
kříž opět ozývá se zchromlou, otupělou tíží,
podivný sen štiplavě strupy z ran mi trhá,
nepravost věští v krvi mráz po probuzení.

Zlo tajemství v podzemním vězení se tiše skrývá,
tvář anděla, jenž mrtvý padl v křoví, nepoznávám,
zradou, co ostrím bývá dýky lží, jej ubil školák,
který chce mužem být, však dospět nehodlá již.

Když bojovník je nad anděla čistší,
kam tento svět se vlastně řítí?
Hladová po lásce se do něj rodím,
stejně tak hladovím, když zmírám.

Ve světle cti pro zrádce pouze smrt je trest,
však děti zmatené já bez milosti nezabím,
jedna jediná volba zbyla z množství cest,
pro návrat důvěry, jež nyní nás dva mívá.

Skutečná láska přežije i bez krmení,
s citem svým budiž ponechán teď sám,
prost naděje, že někdy se to změní,
v budoucnost společnou ti víru odnímám.

Uprostřed pouště bez milých slov opuštěný,
květinou staneš se, jež marně čeká na zalití,
tak jako láska má bývala o samotě ponechaná,
těmi, jimž roven jsi teď zbabělostí svou a lží.

Ochuzen o vědomí, co si myslím nebo cítím,
v zrcadle utrpení obraz pravdy spatříš,
v labyrint pekel vstoupí jinoch rozmazlený,
by dospěl v muže bez pomoci cizí.

Pokud však štěnětem chceš nadále být,
co lásku vymění za každé pohlazení,
pak jdi, kam to tvůj nestálý nos vábí,
stovkami stejných denně ulice se plní.

Když trestat druhého i sebe musí utrpením,
kam taková se láska vlastně řítí?
Raději ať mé vlastní srdce k smrti vyhladoví,
však štěně nezralé již nikdy nepohladím.

Byť možná zemřu pro potěchu temných stínů...

Dominium

Mě nezabiješ!
Už o tobě vím.
Jsi v opile zkalených očích,
zuřivou zlobou zrcadlený.

Mě nedotkneš se!
Vždycky tě cítím.
Jak mrazivý závan na pažích,
krutá slova, co zabolí.

Mě neovlivníš!
Rozeznám tě.
Slyším, jak nejisté učíš,
zradit a ranit do slabin.

Sudbou ve chvíli zrození,
na můj svět padlý,
Stíne, já nyní tě zaklínám,
kouzlem, jež plyne v řečišti žil.

Nazpět si беру své výsostné území,
nadále již je půdě lží nevydám.
Sílu odebírám tvým armádám,
svobodu vůle vracím otrokům.

Blízko jsi, přízraku, lapen do tenat,
z masa a krve kdo s tebou se svázal,
toho jméno již brzy budu znát,
prozrazením tě navěky vymítám.

Sbohem bud', Stíne!